

Arrest

nr. 138 885 van xx maand 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Peter JP LIPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Dominicaanse nationaliteit, kwam op 1 december 2014 het Rijk binnen. Hij werd op de luchthaven van Zaventem aangehouden wegens het gebruik van vervalste documenten.

1.2. Verzoekende partij diende op 4 december 2014 (niet 1 december zoals het verzoekschrift stelt) een eerste asielaanvraag in die werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 22 december 2014 (nr. X) werd het beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard. Zijn repatriëring was voorzien op 25 januari 2015 om 10u35. Verzoeker diende op 23 januari 2015 om 14u05 een tweede asielaanvraag in, zijnde meer dan een maand na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag en anderhalve dag voor zijn repatriëring.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 30 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.5. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de stad Santo Domingo en beschikt u over de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek. U bent een katholiek van geloofsovertuiging. U hebt een partner en zeven kinderen. Zij verblijven allemaal in de Dominicaanse Republiek. U werkte als bouwarbeider, maar had geen vaste job in uw land van herkomst.

Op 1 december 2014 werd u op de luchthaven van Zaventem aangehouden wegens het gebruik van vervalste documenten. U diende op 4 december 2014 een eerste asielaanvraag in. Op 4 december 2014 diende u een eerste asielaanvraag in. U werd op 15 december 2014 van het Transitcentrum Caricole overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 18 december 2014 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U legde hierbij de volgende verklaringen af:

U was bevriend met de drugshandelaar G. en zijn familie. U speelde in de wijk waar u woonde vaak domino met hem. De drugstrafiek in de stad Santo Domingo werd gecontroleerd door meerdere drugshandelaars. De burgemeester van de stad, F. P., was hierbij betrokken. Begin januari 2013 vermoordde G. en zijn bende een ander kopstuk in de drugshandel van Santo Domingo, met name een man met de bijnaam “El Muerto”. Hierna werden G. en enkele van zijn bendeleden doodgeschoten door de politie. U nam deel aan enkele betogingen georganiseerd door de moeder van G. tegen de moord op G.. Eind februari 2014 werd u op een nacht aangevallen. U kreeg elf messteken toegediend. U vreesde dat F. P. en zijn mannen het nu op u gemunt hadden wegens uw vroegere vriendschapsband met G.. U en uw gezin verlieten onmiddellijk de stad Santo Domingo. U verhuisde naar verschillende plaatsen op de Dominicaanse Republiek in de hoop te ontsnappen aan F. P.. Zo kende u een kort verblijf in La Vega, Porte Plata, Monte Plata, Guanabano en nog enkele andere plaatsen. U zocht er steeds werk om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U besloot uiteindelijk uit vrees voor uw veiligheid de Dominicaanse Republiek te verlaten. In het bezit van een frauduleus paspoort op naam van Ge. C. P. verliet u op 30 november 2014 de Dominicaanse Republiek.

U legde ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag een kopie van uw vervalste paspoort, een kopie van uw vervalste identiteits- en kiezerskaart en een kopie van een vervalste terugkeertoelating van de Spaanse overheid neer.

Het CGVS nam op 22 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en legde hierbij volgende nieuwe documenten voor: een krantenartikel over de tenlasteleggingen van de persoon G., artikels van The Philadelphia Citypaper over The Dominican Connection (d.d. juli en augustus 2000) en faxkopies van uw identiteitskaart en geboorteakte, van de identiteitskaart van uw echtgenote, van de geboorteakte van uw dochters en zonen, een kopie van een medisch attest van de arts M. F. en kopies van twee strafrechtelijke documenten. De RVV bevestigde op 22 januari 2015 de weigeringsbeslissing van het CGVS in het arrest 139921. U ging niet in beroep bij de Raad van State (RvS).

Op 25 januari 2015 om 10.35 uur werd een repatriëring voorzien. Op 23 januari 2015 om 14.05 uur diende u een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw initiële asielmotieven. U verklaart dat u werd bedreigd door drugshandelaars die deel uitmaken van de partij PRD (Partido Revolucionario Dominicano), dat u werd neergestoken, dat uw vrouw en kinderen het huis verlieten en dat u het land verliet met een vals paspoort. U legt geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek.

Uw vorige asielaanvraag werd door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Het CGVS hechtte geen geloof aan uw asielmotieven vanwege uw beperkte kennis over G. en burgemeester F. P., terwijl deze personen rechtstreeks verband hielden met uw asielmotieven en aanleiding gaven tot uw vertrek. Het CGVS oordeelde verder dat het niet aannemelijk is dat u eerst verklaarde eerder nooit bedreigd te zijn geweest en dan plots werd neergestoken door leden van een drugsbende. U legde geen documenten voor die betrekking hadden op uw asielmotieven.

De weigeringsbeslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd. Zij bevestigden dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen en oordeelden dat de documenten die u ter zitting voorlegde geen ander licht wierpen op de beoordeling van uw asielaanvraag. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U beperkt zich in het kader van uw tweede asielaanvraag namelijk louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u bedreigd werd door drugshandelaren die gelieerd waren aan de partij PRD (Partido Revolucionario Dominicano) van burgemeester F. P., dat u werd neergestoken en dat u vervolgens uw land verliet met vervalste documenten. U legt geen nieuwe documenten voor.

Overigens blijkt duidelijk dat u deze asielaanvraag hoofdzakelijk indient om uw repatriëring te vermijden aangezien u deze asielaanvraag minder dan twee dagen voor uw geplande repatriëring indiende.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond aangezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending “de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen artikelen 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van artikel 48/4 en 57/6/2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht” stelt verzoeker dat hij “het niet eens met de voorstelling van verwerende partij als zouden de documenten die zij in beroep en zonder vertaling (omdat haar opsluiting niet toeliet tijdig en tegen betaling de beëdigde vertalingen te bekomen) ten gronde zouden in overweging genomen zijn (zie de bespreking verder). Ter zitting voor uw Raad werd geargumenteed dat de opsluiting disproportioneel de asielgrondrecht en rechten van verdediging schond omdat verwerende partij op discriminatoire wijze in de betekenis van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet niet zoals de asielzoeker die niet is opgesloten de tijd en de financiële middelen krijgt om een beëdigde vertaling van zijn documenten te verkrijgen omdat de wet dit vereist in de fase voor uw Raad en uw Raad niet over een vertaaldienst beschikt zoals verwerende partij. Verwerende partij vroeg de stukken zonder vertaling uit de debatten te weren en verzoekende partij vroeg om het dossier dat kennelijk niet in staat was naar verwerende partij terug te sturen. Ook werd niet ter zitting middels de aanwezige tolk de stukken ten gronde bestudeerd en besproken.”.

2.2. Verzoeker meent tevens dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt, omdat de identiteitskaart en geboorteakte de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij bewijzen. Verzoeker stelt “De identiteitskaart van de

echtgenote en moeder van de vier kinderen waarvan de geboorteakte wordt neergelegd bewijzen het leven en wonen van verzoekende partij in de Dominicaanse Republiek terwijl officiële strafrechtelijke documenten verzoekende partij met F. P. associeert en middels de oproeping de echtgenote eveneens associeert met F. P.. Het doktersattest geeft nog het bewijs van de fysieke aanval op de persoon van verzoekende partij met een machete. Voorgaande punten werden door verwerende partij in de eerste asielaanvraag van verzoekende partij als onbewezen beschouwd waardoor zij de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig achtte. Deze nieuwe stukken verhogen met andere woorden wel degelijk de kansen op een herziening van de eerste beslissing tot weigering van de internationale bescherming van verwerende partij.” (...) “ zij toont aan dat haar vrees voor voormelde mishandeling in overeenstemming is met door onderzoeksjournalistiek gedocumenteerde feiten waaruit blijkt dat hooggeplaatste personen over lijken gaan om hun positie veilig te stellen en niet schuwen om verzoekende partij te liquideren terwijl verzoekende partij middels de fysieke littekens op haar lichaam een eerste aanval op haar persoon bewijst. Sederdien leeft zij opgejaagd en moest zij haar land van herkomst ontvluchten (zie stuk nr. 3).”.

Verzoeker voert voorts aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010): *“Verwerende partij heeft de feiten niet onderzocht en a fortiori kan er geen sprake zijn van een correcte feitenvinding. (...) Door de hiervoor besproken nieuwe documenten niet middels een gehoor van verzoekende partij te toetsen heeft verwerende partij tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht.”.*

Verzoeker meent dat de nieuwe feiten wel degelijk beantwoorden aan de vereisten van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die hij eerder heeft aangebracht maar meent dat de documenten en informatie belangrijk zijn. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas. De thans neergelegde documenten werden reeds door verzoeker bij de Raad neergelegd bij zijn beroep tegen de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag.

2.4. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”.*

2.6. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aldus werd besloten in het arrest van de Raad nr. 136 921 van 22 januari 2015 : *“De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien*

(i) zijn onnauwkeurige verklaringen over de datum van de moord op G. (zie het verhoorverslag, p. 9), over naam van de moeder van G. (zie het verhoorverslag, p. 9), over de werkelijke naam van G. (zie het verhoorverslag, p. 13) en over de burgemeester F. P. en zijn vader Fo. P. (zie het verhoorverslag, p. 11);

(ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker plots een jaar na de moord op “El Muerto” en op G. medio januari 2013 geïnterviewd zou worden, louter omdat verzoeker G. nu en dan in de wijk ontmoette voor een spelletje domino, temeer gezien verzoeker beweerde voorts nooit eerder bedreigd te zijn geweest;

(iii) verzoeker nalaat de beweerde moordpoging op zijn persoon te staven aan de hand van documenten, hoewel hij verklaarde te zijn gehospitaliseerd na deze aanval.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de Belgische asielinstanties niet trachtte te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit, dat zijn identiteit door de commissaris-generaal niet wordt betwist en dat de vraag om bescherming ten overstaan van de Dominicaanse Republiek werd beoordeeld wat erop wijst dat de commissaris-generaal zodoende de verklaarde identiteit van verzoeker aanvaardt, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het motief aangaande zijn onnauwkeurige verklaringen over Fo. P. Go. irrelevant is en zijn onwetendheid over de werkelijke naam van G.’s moeder een detail “zonder waarde” betreft, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De blote bewering van verzoeker ter zitting dat Fo. P., de vader van de huidige burgemeester F. P., nog steeds in leven is en zetelt in het parlement voor de PRD, strookt niet met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat bedoelde reeds overleed op 10 mei 1998 en wordt derhalve door de Raad niet aangenomen. Ook dit element keert zich tegen zijn geloofwaardigheid”.

2.8. Verzoeker herhaalt in onderhavige procedure opnieuw dat hij door zijn verblijf in een gesloten centrum, “in de materiële onmogelijkheid” verkeert om vertalingen te bekomen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen nieuwe stukken aanbrengt en dat in tegenstelling tot wat wordt beweerd, wel is ingegaan op de stukken in het arrest van de Raad nr. 136 921 van 22 januari 2015. Met name wordt gesteld: *“De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoeker thans in een gesloten centrum verblijft, hem niet ontslaat van de verplichting van de op hem rustende bewijslast om originelen bij te brengen, noch van de eis zoals opgenomen in artikel 8 van voornoemd Koninklijk Besluit van 21 december 2006 die stelt dat de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken “dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde*

vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen”.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij, die middelbare studies heeft aangevat in zijn land van herkomst (zie verklaring DVZ, nr. 11) en die in België enkele dagen na zijn asielaanvraag op 4 december 2014 (zie “bijlage 25” van 4 december 2014) kon rekenen op bijstand van een advocaat (zie het faxbericht van 8 december 2014), door zijn verblijf in een gesloten centrum “in de materiële onmogelijkheid” verkeert om van het stuk een vertaling te bekomen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Het in gebreke blijven van verzoeker om voor een vertaling te zorgen kan niet ten laste gelegd worden van de commissaris-generaal, noch aangevoerd worden ter schending van een wettelijke bepaling.

Bovenstaande bemerkingen gelden ook voor de faxkopieën -door verzoeker blijkbaar ontvangen op 8 januari 2015-, met name van zijn identiteitskaart en zijn geboorteakte, van de identiteitskaart van zijn vrouw, van de geboorteakte van zijn dochter L., van de geboorteakte van zijn dochter A., van de geboorteakte van zijn zoon J., van de geboorteakte van zijn zoon D., van een strafrechtelijk document art. 262 -266 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek en van een strafrechtelijk document art. 225 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek-, die aan de Raad -bij brief van 14 januari 2015- werden opgestuurd.

De fotokopie van het medisch attest van 10 december 2014 van dr. F.M., houdende conclusie “Verhaal zou kunnen overeenkomen met vaststelling”, toont niet aan dat de “multipele kleine littekens” werkelijk kaderen in verzoekers relaas”.

Verzoekers verwijt is louter theoretisch noch wordt dit onderbouwd te meer hij intussen reeds twee maanden in een centrum zit, hij blijkbaar wel documenten kan ontvangen en hij hierover in communicatie kan staan. Evenmin kan ingezien worden waarom verzoeker de essentie van de documenten niet kan toelichten in zijn verzoekschrift indien hij van mening is dat deze onjuist werden beoordeeld in het arrest van de Raad nr. 136 921 van 22 januari 2015. Bovendien worden in tegenstelling tot wat wordt beweerd, geen officiële gerechtsdocumenten neergelegd maar fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas en dit niettemin wel in de pers werd bericht over de drugsfeiten waarop verzoeker zich steunt. Aldus werd reeds geoordeeld in het arrest van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag: “Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift tevens artikelen bijvoegt van “The Philadelphia Citypaper” over “The Dominican Connection” dd. juli en augustus 2000, die volgens hem aantonen dat zijn verklaringen consistent zijn met de kenbare werkelijkheid zoals door Amerikaanse onderzoeksjournalistiek blootgelegd, met name dat de Dominicaanse Revolutionaire Partij haar campagnes financiert met verkoop van drugs en dat bescherming tegen vervolging door leiders van de PRD in casu onmogelijk is, merkt de Raad op dat deze artikelen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers onnauwkeurige verklaringen met betrekking tot essentiële elementen in zijn asielrelaas, aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen of aan het feit dat hij nalaat de beweerde moordpoging op zijn persoon te staven aan de hand van documenten.

Een verwijzing naar algemene artikels over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”.

2.9. Ten slotte kan nog worden benadrukt dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in asielzaken documenten een onderdeel vormen van de algehele beoordeling en het geheel van de elementen de ondersteuning van een asielrelaas uitmaken. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers opmerkingen in dit verband in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.11. De bestreden beslissing stelt aldus correct dat: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”.

2.12. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.14. Ten overvloede kan nog worden benadrukt dat de Raad, met de commissaris-generaal, slechts kan vaststellen dat verzoeker anderhalve dag voor zijn repatriëring een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend zonder hierbij nieuwe verklaringen of elementen aan te brengen. Verzoekers heeft niet minimaal getracht zijn nieuwe asielaanvraag deugdelijk te motiveren. Het komt dan ook voor dat zijn handelwijze louter geïnspireerd is op het verhinderen van zijn vertrek, wat een oneigenlijk gebruik uitmaakt van onderhavige procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CASTELAIN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK